

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

Överklagande av en hovrättsdom – Stämpling till mord

Klagande

Riksåklagaren
Box 5553
114 85 Stockholm

Motpart

SN

Ombud och offentlig försvarare: advokaten EBK

Överklagade avgörandet

Hovrätten för Västra Sveriges dom den 4 juni 2025 i mål B 3169-25

Yrkande

Jag yrkar att SN ska dömas även för stämpling till mord till ett längre fängelsestraff än vad hovrätten bestämt.

Frågan i målet m.m.

Det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen klargör under vilka omständigheter en gärning som består i att till en större krets utbjuda ett morduppdrag mot betalning kan medföra ansvar för stämpling till mord (söker anstifta någon annan).

Prövningstillstånd bör, med utgångspunkt i vad hovrätten funnit utrett beträffande de faktiska omständigheterna, meddelas i fråga om hur gärningen enligt åtalpunkten 3 ska bedömas samt i fråga om påföljd.

Bakgrund

Efter att SN och en annan person gripits av polis den 23 november 2024 i centrala Göteborg såsom misstänkta för stämpling till mord, togs en mobiltelefon som SN hade på sig vid gripandet i beslag och tömdes, varefter en mängd chattar, främst i appen Signal, säkrades.

SN har i förhör bekräftat att mobiltelefonen tillhör honom, att han är den som huvudsakligen använt den och att det är han som chattat i appen Signal under alias Sub Zero.

Innan gripandet hade NOA bedrivit spaning på Internet i olika chattgrupper och då uppmärksammat meddelanden som lagts ut i en chattgrupp på appen Signal. Den 8 respektive 9 november 2024 lade alias Sub Zero ut ”Söker klivare bra betalt intresserad hör av dig!” respektive ”Söker klivare akut bra Betalt kontakta mig så snabbt som...”.

Den 21 november 2024 lades ett nytt meddelande ut av Sub Zero ”Söker jappare asap” i flera olika chattgrupper med ett stort antal medlemmar.

I chattgrupperna förekommer enbart kriminell verksamhet.

Efter beslut om infiltration och provokativa åtgärder kontaktade en polisman Sub Zero på Signal, vilket ledde till en chattkonversation dem emellan och även med ett annat ännu oidentifierat alias, Goku. Innehållet i dessa chattar gav enligt åklagaren stöd för att det varit fråga om ett nära förestående morduppdrag i Göteborg.

SN åtalades, såvitt nu är ifråga, för stämpling till mord enligt följande gärningsbeskrivning.

SN har tillsammans och i samförstånd med annan sökt att anstifta någon för att beröva en eller flera okända målsägande livet genom att lägga ut morduppdrag i flera olika Signalchattgrupper, som nått ett stort antal personer. Det hände vid flera tillfällen mellan den 8 november och den 21 november på okända platser i Göteborgs stad eller i närområdet.

Faran för brottet/en skulle fullbordas har inte varit ringa och gärningen/arna kan inte anses som mindre allvarlig/a.

SN begick gärningen med uppsåt.

Domstolarna

Tingsrätten ogillade åtalet avseende stämpling till mord. Tingsrätten menade att aktuell situation kan jämföras med den i RH 100:82 (där ett åtal för stämpling till mened ogillades och fråga var om ett oöppnat brev som inte nådde sin avsedda mottagare). Även mot bakgrund av att det inte fanns någon konkret information i meddelandena bedömdes anstiftansförsöket vara oavslutat. Tingsrätten konstaterade därför att gärningen inte kunde bedömas som annat än ett försök till stämpling, som inte är straffbart (se tingsrättens dom s. 15 f.).

Hovrättens majoritet, som fastställde tingsrättens dom beträffande stämpling till mord, uttalar i sina domskäl bl.a. följande (hovrättens dom s. 4 f.).

Hovrätten ansluter sig till den redogörelse tingsrätten har gjort för vad som är utrett i fråga om gärningen. Det är alltså visat att SN den 8–9 samt den 21 november 2024 lade ut meddelanden i ett antal gruppchattar på den krypterade chattapplikationen Signal. Grupperna hade mer än ett hundratal medlemmar och var huvudsakligen inriktade mot narkotikaförsäljning, även om åklagaren också har lagt fram utredning som visar enstaka meddelanden rörande vapenförsäljning och registrering av sim-kort. De meddelanden som SN skickade var korta och allmänt hållna men kan inte läsas på något annat sätt än att det var fråga om uppdrag att utföra mord. Som redogjorts för ovan krävs det inte någon mer konkretion avseende brottsplanen för att det ska vara fråga om en straffbar stämpling. Vidare står det klart utifrån vad som lagts fram i fråga om hur gruppchattarna på Signal fungerar och det stora antalet medlemmar i dessa grupper att meddelandena skulle komma att läsas av ett stort antal personer. Frågan är då om SNs agerande att lägga ut dessa meddelanden om morduppdrag i gruppchattarna faller inom vad som avses med uttrycket ”söka anstifta annan”.

Vad avser stämplingsformen att söka anstifta annan är refererad praxis på området begränsad och åtalet har i de fallen ogillats (se rättsfallen NJA 1972 s. 167 och 1982 s. 64 samt RH 100:82 och 2009:56). Som tingsrätten redogjort för är det refererade rättsfall som ligger närmast omständigheterna i detta mål RH 100:82 då frågan var om redan avsändandet av ett brev med uppmaning om att lämna osanna uppgifter under ed kunde kvalificeras som en straffbar stämplingsgärning. Rättsfallet ger dock begränsad ledning eftersom det i det fallet fanns en bestämd och för gärningsmannen känd adressat som meddelandet inte nådde fram till. Detta utgör en påtaglig skillnad från omständigheterna i detta mål då SNs meddelanden måste ha nått fram till åtminstone merparten av dem som meddelandet riktats mot. Med hänsyn till den begränsade ledning som finns i praxis avseende denna form av stämpling framstår det därför som naturligt att låta det straffbara området för stämplingsgärningen ta sin utgångspunkt i vad som avses med att anstifta annan.

För anstiftaransvar krävs att anstiftaren antingen bestämt den andre till dennes gärning eller åtminstone förstärkt eller vidmakthållit hans beslut att företa gärningen i fall där han annars inte skulle ha företagit denna. Anstiftan förutsätter dock varken övertalning eller vilseledande utan endast att anstiftaren, genom någon form av psykisk påverkan, orsakat den andres gärning. (Se Bäcklund m.fl., Brottsbalken, 23 kap. 4 §, 2024-11-07, JUNO) En straffbar anstiftan förutsätter alltså att anstiftaren hos en annan person framkallat beslut att begå brott. Saknas denna psykiska kausalitet, t.ex. därför att den anstiftade personen redan tidigare haft i avsikt att begå det anstiftade brottet, rör det sig inte om straffbar anstiftan. En resultatlös anstiftan kan beroende på omständigheterna uppfylla rekvisiten för stämpling till brott (att

söka anstifta annan). (Se Zila, Brottsbalken, 23 kap. 4 §, Lexino 2023-06-01, JUNO.) Typexempel på fall av anstiftan är att övertala eller ge någon order att begå en otillåten gärning, eller att lura någon att begå en otillåten gärning genom att få denne att tro att gärningen har en annan innebörd än den har. Ansvar för anstiftan bör i regel inte komma i fråga om inte någon – åtminstone medelbar – kontakt har förekommit mellan anstiftaren och gärningsmannen. Den som enbart ser till att förutsättningarna för att begå ett brott är för handen, t.ex. genom att rigga en frestande situation, bör alltså inte anses ha anstiftat gärningen. Detta eftersom anstiftansregleringen bygger på att den medverkande har en del i ansvaret för tilldragelsen och det synes långtgående att anse att ett sådant ansvar kan uppkomma enbart på grund av att någon tillskapar ett tillfälle att begå brott, även om det i och för sig kan förmå personer att begå brott. (Se Asp, De osjälvständiga brottsformerna, 2024, JUNO, s. 403–405.)

Mot bakgrund av det som nu anförts kan följande sägas. Genom de meddelanden SN skickat ut i grupperna på Signal står det klart att det presenterats en möjlighet att åta sig ett morduppdrag. Om någon i gruppchatten skulle välja att kontakta SN och åta sig uppdraget har erbjudandet i någon mening framkallat personens beslut att utföra ett mord – om inte erbjudandet hade presenterats hade något beslut inte heller kunnat fattas. Att i vart fall meddelandena den 8–9 november innefattade information om att uppdraget skulle ske mot ”bra betalning” har också viss betydelse då påverkan på den potentielle utföraren av brottet måste vara större än om någon ersättning inte utlovats. Å andra sidan framstår det som uteslutet att den typen av uppdrag, förmedlade till en vid krets personer utan anknytning till vare sig stämplingspersonen eller det tilltänkta brottsoffret, skulle ske utan någon form av vederlag. Den omständigheten bör därför inte få någon avgörande betydelse för om gärningen ska vara straffbar. Med hänsyn till vad som ovan redogjorts för om den påverkan som anstiftaren typiskt sett ska ha på den tilltänkte gärningsmannens beslut bör vikten i stället fästas vid hur meddelandet har förts fram och till vem eller vilka det har riktats. Enligt hovrätten bör det krävas mer än ett meddelande i en gruppchatt med ett stort antal medlemmar som anstiftaren inte har någon särskild ställning i förhållande till för att det ska ha skapats en sådan kontakt mellan anstiftaren och den vida kretsen av potentiella gärningsmän som meddelandet riktats till. Sett till gruppchattarnas medlemsantal och inriktning i detta fall samt då det inte framkommit att SN skulle haft någon särskild ställning i förhållande till medlemmarna i gruppchattarna bedömer hovrätten att gärningen inte faller inom det straffbara området för stämpling. Åtalet för stämpling till mord ska alltså ogillas, vilket innebär att tingsrättens dom i denna del ska stå fast.

Två av hovrättens ledamöter (båda juristdomare) var skiljaktiga och anförde bl.a. följande (domen s. 9 f.).

Vi instämmer i majoritetens bedömning av vad som är bevisat avseende SNs agerande. Vi instämmer också i redogörelsen för de rättsliga förutsättningarna

för att någon ska ha gjort sig skyldig till stämpling genom att söka anstifta någon annan till mord.

I målet är alltså visat att SN i en stor, men avgränsad, krets i en krypterad kommunikationskanal har letat efter någon som är villig att åta sig ett morduppdrag mot betalning. De meddelanden han skickat får betraktas som ett första steg i att hitta potentiella kandidater för att utföra mordet. Ett par dagar efter att de sista meddelandena lagts ut kom SN att frihetsberövas, genom ett polisingripande för att hindra det rån han åtagit sig att utföra. Det har inte påståtts att SN dessförinnan tagit emot något svar på sin förfrågan. Frågan är om den gärning det här är fråga om – att till en större krets utbjuda ett morduppdrag mot betalning – är tillräcklig för att aktualisera ansvar för stämpling till mord.

När det gäller det element av psykisk påverkan som ligger i anstiftan konstaterar vi, liksom majoriteten, att situationen skiljer sig åt från de förutsättningar som förelåg i RH 100:82. I det rättsfallet var det fråga om ett riktat budskap som aldrig nådde avsedda mottagare. De meddelanden SN lagt ut har enligt åklagarens försiktiga uppskattning nått drygt 2 500 olika Signal-konton. Redan den omständigheten att betalning utlovas för uppdraget innebär en form av påverkansförsök. Ett löfte om ekonomisk ersättningen är sannolikt en viktig förutsättning för att locka en potentiell utförare att på uppdrag från en för honom eller henne okänd person döda en annan okänd person. Påverkansförsöket har nått och potentiellt kunnat påverka en stor mängd människor som, med tanke på de aktuella Signal-grupperna, också i någon utsträckning redan rör sig i kriminella miljöer. Stämplingsgärningen är i den bemärkelsen enligt oss att anse som fullbordad.

Den stämplingsgärning som således föreligger befinner sig långt ifrån ett fullbordat mord och ytterligare åtgärder hade krävts från gärningsmannen (eller någon annan anstiftare) för att precisera brottsoffer, plats och eventuellt tillhandahålla vapen. Detta har betydelse såväl för gärningsmannens möjligheter till ett frivilligt tillbakaträdande som för stämplingsgärningens straffvärde. Det förändrar dock inte att stämplingsgärningen – att söka anstifta någon att begå brottet – i sig redan i detta skede varit fullbordad. När det kommer till uppsåt krävs i fråga om stämpling till mord vad som kan beskrivas som ett dubbelt uppsåt, dels uppsåt att förmå någon att utföra brottet (ett mord), dels uppsåt i förhållande till att mordet också ska komma att utföras. När det gäller *att förmå någon att utföra* mordet är uppsåtskravet också kvalificerat på så sätt att det måste röra sig om ett avsiktsuppsåt.

Som framgått av tingsrättens dom har polisen, inom ramen för ett uppdrag som syftat till att identifiera personerna bakom vissa användarnamn, styrka brott, lokalisera personer och säkra bevisning, interagerat med SN och en oidentifierad kontakt till honom på plattformen. Dessa konversationer talar för att det funnits en verklig och aktuell plan att döda någon och att SN, tillsammans med den okända användaren, haft i uppdrag att anstifta någon

som bedömdes som en tillräckligt god kandidat att begå mordet. SN har således agerat med direkt avsikt att hitta någon som mot betalning kunde döda en viss person. Det finns meddelanden som indikerar att någon inom den kriminella miljön förlorade pengar på det tilltänkta mordoffret och det kan vara en bakomliggande orsak till att mordet beställdes. Inget talar för att det var SN som personligen hade detta motiv, men han har i relation till andra kriminella personer som han interagerat med agerat rekryterare för morduppdraget och därigenom haft ett indirekt uppsåt att mordet faktiskt också skulle genomföras.

Även om ett stämplingsbrott föreligger i både objektiv och subjektiv bemärkelse ska inte dömas till ansvar i sådana fall då det endast förelegat en ringa fara för att brottet skulle fullbordas eller om gärningen med hänsyn till andra omständigheter är mindre allvarlig. Detta har sin bakgrund i att kriminalisering av såväl förberedelse som stämpling är avsedd att endast omfatta sådana företeelser på planeringsstadiet som kan anses vara särskilt farliga med hänsyn till risken för att brott ska begås (prop. 2000/01:85 s. 35). När det gäller risken för fullbordan konstateras att det på senare år förekommit allt för många fall där unga personer, mot betalning, genom kontakter i kriminella miljöer lockats att utföra mord på beställning. Till att börja med har det framgått, av såväl de uppgifter som redovisats i polisens promemoria om modus som av senare års rättsfall (se t.ex. Svea hovrätts dom den 23 februari 2024 i mål B 344–24, Göta hovrätts dom den 16 oktober 2024 i mål B 3676–24 och Svea hovrätts dom den 13 maj 2025 i mål B 3598–25) att det växt fram nya tillvägagångssätt för att genomföra mord och andra allvarliga våldsbrott i kriminella miljöer. Det finns flera exempel på att kontakt etableras i en kommunikationskanal som denna av en rekryterare som därefter fortsatt använder kanalen för att succesivt tillhandahålla utföraren ytterligare nödvändig information. Något personligt möte behöver inte ske och utföraren av brottet kan aktiveras på kort tid när den tänka brottsplanen är färdig och vapen och andra nödvändiga förutsättningar är på plats. Vår bedömning är att det, utifrån vad som är känt om de inblandade personerna, deras tillvägagångssätt och de pengar de haft möjlighet att erbjuda, rör sig om ett beställningsmord i en kriminell miljö med viss kapacitet. Det har därför förelegat mer än en ringa fara för brottets fullbordan. Det avsedda brottet – mord – har ett mycket högt straffvärde. Med hänsyn till detta, och med beaktande av den aktuella stämplingsgärningens karaktär, kan gärningen inte heller anses vara mindre allvarlig.

Detta innebär sammantaget att vi anser att åtalet för stämpling till mord är styrkt. (...)

Grunderna för min inställning

Av 23 kap. 2 § andra stycket brottsbalken följer att det i de fall det särskilt anges döms för stämpling till brott. Med stämpling förstås att någon i samråd

med någon annan beslutar gärningen eller att någon söker anstifta någon annan eller åtar eller erbjuder sig att utföra den.

Om faran för att brottet skulle fullbordas var ringa eller om gärningen med hänsyn till andra omständigheter är mindre allvarlig, ska det inte dömas till ansvar (23 kap. 2 § fjärde stycket brottsbalken).

Stämpling till mord är kriminaliserat genom 3 kap. 11 § brottsbalken.

Den straffbara handlingen består vid stämpling i att träda i förbindelse med en annan person. Med stämpling förstods före 1948, som framgick av 3:5 strafflagen, att i samråd med annan besluta verkställandet av ett brott. Vid strafflagsrevisionen detta år fick termen den mera vidsträckta betydelse den nu har, och under stämpling faller även att söka anstifta någon annan till brottslig gärning och att åta sig eller erbjuda sig att utföra sådan. Under begreppet stämpling faller sålunda bl.a. vad som i realiteten är ett försök att anstifta brott. Ordet söker gör dock inte försöksbestämmelsen tillämplig. (Bäcklund m.fl., Brottsbalken. En kommentar. [1 juli 2024, JUNO], kommentaren till 23 kap. 2 §, under rubriken Stämpling till brott.)

Stämpling omfattar inte varje förbindelse med någon annan för att förbereda, möjliggöra eller underlätta brott, utan stämpling är inskränkt till de tre handlingstyperna att i samråd med någon annan besluta gärningen, att söka anstifta någon annan, att åta eller erbjuda sig att utföra gärningen. (A.st.)

Den handlingstyp som är aktuell här består i att någon söker anstifta en annan person att begå brott. Om den senare personen påbörjar utförandet av brottet eller utför hela brottet, har den förstnämnda personen inte längre sökt anstifta, utan han har anstiftat honom. (A.a. under rubriken Handlingstyperna).

Det krävs för straffbarhet inte att uppsåtet eller beslutet avser visst konkret brott. Straffbar stämpling kan föreligga, även om tid och rum och andra omständigheter vid brottet lämnats obestämda. Inte heller behöver det tilltänkta brottet vara så nära förestående att brottsplanen kan betecknas som aktuell. (A.a. under rubriken Den subjektiva bedömningen.)

Med brott avses fullbordat brott i gärningsmannaskap. Det betyder att stämplingsansvar inte utdöms för den som stämplat till stämpling eller förberedelse eller försök till brott eller stämplat till anstiftan eller medhjälp till brott. (Hoflund i Festskrift till Lars Welamson, 1988, s. 325 och Welamson i Festskrift till Hans Thornstedt, 1983, s. 742 och 749.)

Min bedömning

Som domstolarna funnit är det utrett att SN i flera olika gruppchattar på den krypterade chattapplikationen Signal lagt ut erbjudanden om att mot betalning begå mord. Det är vidare utrett att dessa erbjudanden nått ett mycket stort antal medlemmar som ägnar sig åt grovt kriminell verksamhet, vilket i sin tur torde

innebära att flertalet eller i vart fall tillräckligt många mottagare inte varit främmande inför att mot betalning åta sig ett uppdrag av aktuellt slag.

Enligt straffstadgandet om stämpling är det kriminaliserat att söka anstifta någon annan att utföra gärningen (i detta fall mord). Hovrättens majoritet har med hänsyn till den begränsade ledning som finns i praxis avseende denna form av stämpling ansett det som naturligt att låta det straffbara området för stämplingsgärningen ta sin utgångspunkt i vad som avses med att anstifta annan enligt 23 kap. 4 § andra stycket brottsbalken. Hovrättens majoritet resonerar därefter kring vad som krävs för att anstiftansansvar enligt den bestämmelsen ska aktualiseras och ogillar åtalet på den grunden att rekvisiten för anstiftan inte är uppfyllda.

Jag kan inte instämma i majoritetens bedömning av vad som måste krävas för att ansvar för stämpling bestående i ”att någon söker anstifta någon annan” ska aktualiseras. Som uttalas i kommentaren till brottsbalken (se ovan) faller under begreppet stämpling bl.a. vad som i realiteten är ett försök att anstifta brott, vilket innebär att stämpling är kriminaliserat på ett mycket tidigare stadium än anstiftan av brott. Till skillnad från anstiftan av brott som också träffar osjälvständiga brottsformer (anstiftan till försök eller förberedelse) kan stämpling bara aktualiseras i förhållande till fullbordade brott, vilket i sig innebär en begränsning av det straffbara området. Vidare krävs för straffbarhet att faran för brottets fullbordan inte varit ringa eller att gärningen med hänsyn till andra omständigheter inte är mindre allvarlig. Att som hovrättens majoritet ytterligare inskränka det straffbara området kan inte vara förenligt med lagstiftarens avsikt.

Det är alltså utrett att SN vid upprepade tillfällen försökt att psykiskt påverka någon att tacka ja till att genomföra mord genom att locka med bra betalning. Dessa upprepade påverkansförsök har skett genom att SN publicerat sina erbjudanden i krypterade gruppchattar där flertalet medlemmar ägnar sig åt grovt kriminell verksamhet och därigenom kan förutsättas inte vara helt främmande inför att mot betalning åta sig denna typen av uppdrag. SNs agerande måste, i enlighet med straffstadgandets ordalydelse, anses utgöra fullbordade stämplingsgärningar.

Utredningen visar att det fanns en konkret och nära förestående plan att någon skulle mördas, vilket innebär att faran för brottets fullbordan inte varit ringa. Mot bakgrund av att stämplingsgärningarna syftat till att uppdra åt någon att genomföra ett kontraktsmord inom ramen för den kriminella miljön är det uppenbart att stämplingsgärningarna inte kan anses mindre allvarliga. Det kan heller inte råda någon tvekan om att SN begått stämplingsgärningarna uppsåtligen.

SN ska således dömas även för stämpling till mord.

Minoriteten har funnit att straffvärdet av stämplingsgärningen är fängelse i tre år (se hovrättens dom s. 12) och att påföljden, med beaktande av den övriga brottslighet SN genom samma dom döms för, ska bestämmas till fängelse i tre år och sex månader.

Det är min uppfattning att påföljden, för det fall SN även döms för stämpling till mord, inte bör sättas lägre än så.

Prövningstillstånd

Enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken får prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). För att bevilja prövning enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar.

Det modus som detta mål illustrerar, dvs. erbjudande om kontraktsmord på en målsägare som i många fall är helt okänd för den potentiella gärningspersonen och som sprids med hjälp av krypterade chattar och därigenom når ett mycket stort antal användare, är numera mycket vanligt. Det är numera också vanligt att det är väldigt unga personer som tar på sig uppdragen och därigenom förstör eller riskerar att förstöra både sitt eget och andras liv. Det är heller inte sällan som helt utomstående personer drabbas eftersom risken för felskjutningar är överhängande.

Denna samhällsutveckling är mycket allvarlig och innebär att de rättsvårdande myndigheterna måste använda alla till buds stående medel för att bekämpa och vända denna utveckling. Det är då viktigt att polis och åklagare kan ingripa så tidigt som möjligt för att stoppa de potentiellt mycket allvarliga och samhällsfarliga gärningar som annars kan bli följden.

Praxis gällande stämpling av den handlingstyp som är aktuell här är såväl ålderdomlig som begränsad och avser dessutom helt andra situationer. Det bör också framhållas att det förslag till ändring av stämplingsbestämmelsen som lämnas i betänkandet *En översyn av 23 kap. brottsbalken* (SOU 2024:55) inte avser när någon söker anstifta någon annan.

Statsåklagaren Helena Treiberg Claeson har i en framställning till riksåklagaren om att domen bör överklagas pekat på att det i målet åberopades en promemoria som Polismyndigheten tagit fram för att beskriva hur det numera ser ut då unga personer digitalt rekryteras att utföra grova våldsbrott och hur detta konkret går till. Av promemorian framgår att Sverige sticker ut bland övriga länder när det gäller antalet utförare som åtar sig uppdrag och att detta inte bara påverkat lokalsamhällena i Sverige utan även våra nordiska grannländer och i viss utsträckning även andra länder i Europa.

Helena Treiberg Claeson pekar också på att det för närvarande pågår flera förundersökningar med samma frågeställning som här beträffande det straffbara området för stämpling.

De faktiska omständigheterna är väl utredda och om prövningstillstånd meddelas med utgångspunkt i vad domstolarna funnit utrett behöver någon mer omfattande bevisning inte åberopas.

Det är enligt min uppfattning av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar mitt överklagande.

Bevisning m.m.

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall prövningstillstånd skulle komma att meddelas.

Katarina Johansson Welin

My Hedström

Kopia till:

UC

Statsåklagaren Helena Treiberg Claeson
Göteborgs åklagarkammare (AM-175874-24)